

אחים אחרים מאם השניה יש שלוקחים כתובה אחת, והוא חושבין כאלו כולם היו באים לירש כתובה המאה זו, והיו ד' אחים ואחד מהם בכור, והיו שקיל בחלק בכורו עשרים זוז, וכמו כן שקיל לזה השאם (דכו ל"ל עטנה שמפסיד בכתובה אמו גופא ע"י תקנה כתובה בנין דכרין), והשמונים השתירים פליגי להו בזהו עם אביו הפסוט.

ועיין מש"מ שכתב ד"ר אב"ד פלוגתא בין הפוסקים אי שקיל בכורה בכתובה ב"ד, ולמש"כ ליכא פלוגתא כלל, דלא שקיל בכורה כפי חשבון אחי האם דשקלי עמו כתובה אחס, כי אם כלפי חשבון כל האחים.

רי"א (ע"י) אשה האומרת מותר דקיי"ל דהאסרת לבעלה, אם הפסידה כתובה או לא. וגראה שאלבה. ומ"מ לענין בחולה הנשאלה ודאי אין לה כתובה, כיון דקיי"ל אין חופה לפסולות, הרי עדין ארוסה היא. ו"ע.

רי"ב בא"זו השבועות אחרונים כתבו דאשה שזינתה ברזון למתן הילול יהודים מהריגה מותרת לבעלה.

ולא נהירא, חדא, דגילוי ערוות לא נדחה מפני שפיכות דמים. ועוד, דאף ונדחה, מ"מ אין זה ראייה שמתרת לבעלה, ואדרבה מבוחר לענין כאשר אבדתי אבדתי שאלבה להבעל ברזון, והלא היה להלל כלל ישראל, ואפשר לומר להבין דבכרי לענין לא חתמוד על דם רצח דאם ההללה ספק ועליו סכנה אינו מחוייב, אפשר דה"ה הכא, אך עיקר דברי המדרש ל"ט, דאף שהיא הולכה למ"מ אין בזה רעון, אך אפשר כיון דאם ישאלה אם היה עמה לא תשקר לדעתך, ואף שתאמר אונס היה, לא נאמן לה, לדעה דאם נתיחדה אבדה המיגו, משא"כ בכל פעם גם היחוד היה בע"כ, אך לדבר כזה ודאי נקשה, דההליכה אליו היה להלל כלל ישראל, ופשיטא דמותר להתיחד, ומה חששה בזה, אך אין למדין מן הגזרות. וע"י בנזמא בענין יגל איך נבעלה לבישראל, ועכ"פ מג"ל שהיתה מותרת אח"כ לבעלה. — והנה לבעלה כפן ודאי אסורה, דלא עדיף מאונס.

(לפי קפ"ו ס"ד, דין יצאת ויראה שרוע)

רי"ג עיין שלטי גבורים פ' כמה אשה, דבשטר חלוש שרי. ונ"ל דנזקא בנזנח דזיכר לבל שלא נעשה משער של עצמה, אבל בלא"ה ודאי אסור, דקיי"ל לאסור בדם גנים ובכמה דוכתי, משום מלאים עיניו. ובפרט לענין איסור ערוה, שהוא חשש הרהור. גם בלא"ה י"ל דאם רק לתלד אחרו ובאניה מעורבת, אבל לרה"ר עדין מג"ל.

רי"ד נסתפקנו באמר לו ע"א שנסתרה אחר הקוטי והוא מחמין לו, דכתיב ה"מ (פ"א מהלכות טוטה) ולרדך לגרש, מהו, אם יכול להשביע קודם שתכול בכתובה (אך בזמן הבייה הא כתב ה"מ דאית ליה מקנה לחזור ולקנא לה, וכ"כ כאן שיכולה להסתיר עכשיו, ואכמ"ל), או אולי יכולה לומר ואמונתך בעטות גורם לך, ואולי אף שהיא מודית שנסתרה אלא שטוענת שלא נעמאה, ויכול לפטון ג"כ ככ"י, אמונתך גורם לך, שאלולי כן הייתי נאחנת לך כמינו להיות מותרת לך.

רי"ה מ"ה שהקשו ה"ה קדושין (מג, ב, ד"ה וכל שא"י) מקשה, דשרי לגרשה ול"ה לגרירה. — לבאור י"ל, שלא באתי בעיקשיו על בעל זה, כ"א לפי שנשאה בכריאה ונתקלקלה תחתיו, משא"כ בקטנה, דגם תחלה קטנה היתה, ואי דעכ"פ קלקלה לענין נישואין כשהי' תחלה ע"י אב, ועשה מגרשה מן הבשואין והי' יתומה בחי אב, מ"מ מג"ל דבשביל לקולו זה בלתי להטיל עליו. — וכן הסיק בעתים אשה אף דבה בשואין היא, מ"מ כיון דעכ"פ החסיו נתקלקלה ל"ה ויז"א. — ונפקא מנה לפני, כנשא אשה דעמיס חלים ועמיס טוטה, שרי לגרשה.

רי"ז א"ע ס' ק"ט ס"ו, הכריע רמ"א דחייב במוטות דנשתתית, ואולי י"ל כיון דחמ"ל לפי דרכו מירן

סחית המחבר, וכן הב"ש לפי דרכו, אולי מעכ"ז ח"א להניח ממון מהבעל. — ומש"כ בפלגא רב"ז פ"ו להביא ראייה, מאותן שגורה בהן חורה שלא יזיל ואפ"ה משמע דחייב בכל החיובים, אין ראייה כלל, דשאני האם דשופע הוא, שהניח שם רב, או שאנשה. — ובפרט דמח"י, אי נימא דחייב מויתות מה"מ, הלא כך גורה עליו חורה קנס זה, ואי מד"ם, הרי ודאי שלא יבואו החכמים לבעוטה שתחלה להגרש, למתן טינשא לאחרי שיתן לה מויתות, ה"ו ממש נקטי' בכוונתו וכו', וזה ברור.

ובעיקר הדין נראה, דלהפוסקים דמוטות ד"ם, איכ' כמו דק"ל במוגרשה ואין מוגרשה, דחייב במוטותיה, וסייע משום דלגידא ביה, כן י"ל דכל דלא אגידא ביה לא קיטו מויתות לה, ואיכ' שופע זו דלאו בת פתיסה קדושין היא, ובלא"ה מלך טעם העולם ג"כ לא היה שום אדם מנייפה לביטוי, כדאמרינן אין אדם דר עם נחש בכפיפה, איכ' לאו מחמתיה מתוכבת היא, שפיר י"ל דלא תקיט לה מויתות כלל. אלא שבר"מ הוא ד"ס מויתות מה"מ.

רי"ז מ"ה שנסתפקו איזו מכהילים, בשם שקרא לתדם, אולי לא חשיב שם עד לו יום, מלכד דבהנאות אשרי פ' השולח כמטע מבוחר להיטור, דעיקר הגרונה שם לו יום (דמשמע מלשוננו), נראה דהוא משום חשש שני יוסף כן שמעון, דלא סמכינן ע"ז לכמה שוסקים כ"א מטעם דאי פון קנא אית להו, וברננה אחת לא שייך זה, אף נס מחשבת החלקה מחוקק שבסימון קצ"ט מבוחר בפירוט להיטור, דלא נסתפקו רק אם מה שחשיב מרע, אולי נעקר שיטו השם מעיקרו, ע"ש.

ובבש"ט יש להביא ראייה ממשנה נדה, דבת יום א' מתקדשה, (ע"י לטון משנה פתוח מכתן בטון אלנב בע"י, משמע דלכל דבר שנים ניהו, בת יום א', ג' שנים), ואך, הא איקוש יזאה להויב, כיון דליחא בנידושין לא תקדוש כלל, ואפילו תימא כן, דהיא לכלל גירושין שפיר דמי, כמ"ש בניטין (פ"ה, ח), אכתי הא קידושי שטר לא משכ"ל גבה, שא"ל לכתוב שמה, (ועיין ר"ן פ"ק דקידושין ט"ח שטר קידושי קטנה), אלא ע"כ ככ"ל.

ועוד נראה להביא ראייה מה"מ ה"ה (פנהרין מ' ד, והוא מירושלמי דטוטה) שכונה הסורה הימה שיקרא לן שמות נריים ועי"ל — והלא המטה הימה לפשוט חיבך בעברם אה הירדן, ואך יהיה זה משום שם הסורים ביום אחד, אלא ע"כ ככ"ל.

רי"ח במאי דמסתפקא להו להאחרונים, אי אמרינן אין אדם עושב בעליתו בעליתו זמות במקום שיש בלא"ה איסור בזה (ועיין ס' קמ"ט ס"ו... שם שאני, דפ"י קידושין האיסור חמור יוצא). הנה בתשובת רש"כ אב"י ס' י"ז כתב מפורש דחיישין דאסור כשטועט על דאשפ איש הימה ועכ"ז הוא דנמגרשה, חיישין שאז בעל לשם קידושין, והרי האם היא אסורה עליו מה"מ, שברי מידה הימה (ועיין ב"ש ס' י"א), ואפ"ה אמרינן דלשם קידושין בעל, דוק.

רי"ט י"ח לעיין, אי עב' אחד יד שגירשה, אם הבעל נאמן, חדא, כיון דכנתה דוכתי ע"א עדיף מקאל, ועוד, אולי מה שאומר עד אחד הוא, כדקיי"ל בס' מ"ב, ואשר קשיק למה אין קול, ועוד, דמן הסורה ל"ל דנאמן, ראו"י גירשה בכח ידו, וקול מנין, [ואולי לפי שאינו אומר כן], והחשש רק מדברי שופרים, דפסלו כחב ידו, אולי לא היו דבר שבערוה, ונאמן ע"א בזה, כבשאר אישורים לתד לך בעיה דחיתתוק.

רי"ב עיין ב"ש (ס' קנ"ו סק"ב, הל' יבוס) והא מסור, דכשנאמן לו יש לי בניס, ע"י מיגו, אפילו אמו עדים ש"ל אחים, לא פקעה נאמתוהו. — ויש לעיין, אם היה זה מחיים, שעדיין לא חלה נאמתוהו כלל, ואח"י טוע' ש"ל אחים, מהו.